

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre. ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

EL PRESENT NÚMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

Revolta a Mèxic

A Mèxic s'han revoltat uns quants generals contra Calles i contra Portes Gil. Es només l'ambició la que empeny i ha fet agafar les armes a aquests insurgents. L'ambició els inspira, però al mateix temps treballen pels reaccionaris. L'eterna cançó. Allò d'en Duguesclin. Ja ho sabeu: "Ni trec ni poso rei, però ajudo el meu senyor".

Així fan l'Aguirre i l'Escobar ara.

Es diuen liberals, però solliciten l'ajut del clergat i dels fanàtics, obrint les esglésies a Sonora que no estaven tancades.

Antics amics d'Obregon, el més còmic és que afirmen que vénen a venjar la seva mort, el seu assassinat, que atribueixen als laboristes de Morones.

No ens facin riure. Era laborista Toral? Ho era la mare Concepció?

La Premsa dretista anomena el moviment contrarevolucionari de Mèxic guerra civil.

Si és una guerra civil, hem de desitjar que la guanyi la civilitat, la laïcitat, la civilització. La guerra civil és un desordre que va cap a l'ordre.

Fem vots per què el govern triomfi. A Mèxic nosaltres som governamentals.

Calles ha pres possessió del ministeri de la guerra, s'ha encarregat personalment del comandament de les operacions contra els rebels.

I ja ha debutat amb una victòria esclatant a Veracruz. Allí ha obert el port al tràfec marítim, ha esmicolat als facciosos i ha afusellat al general López.

Esperem que al Nord operará amb el mateix èxit.

El socialisme i l'adob

Fa poc llegíem que es projecta purificar les aigües de la zona marítima, allunyant de la ciutat i fent desembocar a tres o quatre quilòmetres almenys del port la xocolata de les nostres clavegueres. És una bona idea i fóra aquesta una bona obra.

Les "sentors" de Barcelona són famoses arreu del món. Hi ha a la capital tres districtes — el primer, el segon i el quint — pels quals no es pot passejar sense la fiola o ampolla de sals angleses al nas.

Barcelona necessita aigua per rentar-se, per banyar-se, per netejar-se les seves intimitats, que té bastant brutes. Des del punt de vista de la salut i de la higiene, i potser de l'estètica i tot, encara que s'enderroqués el barri gòtic i el semigòtic de l'esquerra de la Rambla, no hi perdriem gran cosa. L'Ex-

posició l'hauríem d'haver començat per aquesta primera exigència de decòrum urbà. Després devia haver vingut el demés.

Tasca no menys important és el sanejament de la nostra platja.

Els que tenim amor al bany i no el podem pendre a casa per careixen de l'adequada instal·lació, ni anar a Castelldefels per no disposar d'un "Ford" de tres mil pessetes, sabem el que hem de patir cada estiu per refrescar-nos.

I no és sols això. Per la nostra incúria tenim constantment la infecció a les portes de casa. Dormim sobre els propis detritus, com els animals. Respiram la mort a plens pulmons quan l'aire ve de garbí i remou els baixos fons de la mar. Mengem peix nodrit amb aqueixa podridura. La bevem com un Màlaga deliciós totes les tardes d'estiu a l'"Astillero", als Orientals, a Sant Sebastià.

CRÍAT INDISCRET

No puc fer-hi més. M'agraden més els forats dels panys que la Ràdiotelefonía.

imperialista o, simplement, antidemocràtic. Cal no oblidar, però, que el general Hindenburg és el president de la república.

La criminalitat als Estats Units.

Les últimes estadístiques dels Estats Units assenyalen un augment molt considerable de la criminalitat en l'any 1928. Aquest augment es registra, sobretot, a les grans ciutats com Nova York, Boston, etc., malgrat les grans sumes destinades als serveis de policia i vigilància, que són, sens dubte, els més perfeccionats del món. No és estrany, doncs, que aquest assumpte preocupi fortament, no solament les autoritats del país, sinó també la intel·lectualitat nord-americana, que en vol esbrinar les causes. Una notòria contradicció es presenta tot seguit. La influència de la llei seca sobre la criminalitat és, aleshores, nulla o, el que és pitjor, contraproductiu?

Les opinions són divergents i el resultat no fa més que accentuar, cada vegada més, la diferència entre dues classes de ciutadans: els humits i els secs. En vindrà un dia d'aquesta divergència una guerra civil? Déu que no ho faci!

Maran Ahta!

Maran Ahta!—deien, entre ells, els cristians de la primera generació. I els seus ulls s'enlairaven cap el zenit, cercant-hi àvidament la senyal que els havia d'anunciar l'immediat cataclisme universal.

Però Crist havia dit: "No espereu el regne de Déu amb curiositat impertinent, ja que si ho feu així, més tardarà a arribar". I repetia que seria una sorpresa com en els temps de Noè i de Lot.

Han passat segles sobre les generacions, i encara el Déu jutge no ha arribat, ni les profecies apocalíptiques del gran Mestre no han vingut a enderrocar la humanitat per a fundar damunt els seus llocs immunds el regne promès. Encara la terra continua plagada d'injustícies i mals a dojo, encara l'ambició insensata i verinosa clava per tot arreu les urpes seves, i l'odi neix en el cor dels homes com l'herba pels prats, i brota la hipocresia com fecunda sement; es fa el frau amb una naturalitat que glaça, i totes les passions humanes encara es desencadenen cap a l'objecte del seu desig, sense que l'assot diví hagi vingut a donar-nos la fatal fuetada destructora del cosmos.

El Senyor no ha vingut encara. ¿Tornarà? Aquí el problema.

Hoover

El nou president dels Estats Units del Nord d'Amèrica és un home dels representatius del seu país. Procedent de les capes inferiors, ja que ha estat minaire, dactilògraf i per fi enginyer de mines, ha arribat a la suprema jerarquia de l'Estat.

Els ianquis, els homes més utilitaris del món, són, a la vegada, els que més es distingeixen pel seu romanticisme, i per això donen productes tan discordants amb les tradicions europees, més arrelades en tradicions mil·lenàries que ens lliguen fins i tot contra la nostra voluntat.

Hoover és un producte d'aquest romanticisme i d'aquest esperit utilitari del seu país, i per això en vigílies de la seva presa de possessió fa aquell viatge per terres de l'Amèrica del Sud i Central, sens recordar que aquells països més aviat tenien motiu de temer la seva presidència que no pas de sentir-ne fretura.

Ha estat especialment un gran viatger i no hi ha recó del món on els americans hi tinguin interès que ell no hagi visitat o

ell no hi hagi dirigit o fundat una empresa.

Quan la guerra, en comptes de sentir-se bel·licós i anar a batallar com molts dels seus compatriotes de la seva alçada, es dedica a organitzar el proveïment de Bèlgica, cosa que prova la seva faceta romàntica, com ho prova més endavant el fet dels socors als russos famèlics. La part utilitària llavors la demostrà endegant el proveïment de França i Anglaterra, a pesar de la guerra submarina dels alemanys.

Què significa, però, tot això per la futura pau dels pobles centro i sud americans intervinguts? Res, absolutament res: La política imperialista a Panamà, Cuba, Nicaragua i Mèxic farà la seva via en contra de tots els romanticismes dels americans, i no fóra estrany veure com el general Sandino, al mateix temps que és atacat pels mariners americans, fos socorregut per alguna associació secreta o semi-secreta de Xicago, o New York, que recaptés cabals per trameure'ls-hi.

D'aquell país no ens estranya res del que puguin fer, per bé que això xoqui amb la nostra manera que ens sembla racional de procedir.

Ahir destruïren els indis, avui els guarden com un tresor nacional, fins a l'extrem de fer parar tota la circulació de qualsevol gran avinguda de Xicago per assegurar-ne el pas d'un d'ells. Avui lluiten contra Sandino, demà no es estrany que l'exalcin fins als llocs més elevats.

En fi, Hoover, de procedència humil, és ara el representant més genuí del capitalisme més fort i més agabellador del món, el capitalisme ianqui.

N. M.

L'almoïna d'un maharaja

Ha hagut d'ésser a l'Índia, "nada menos" que a l'Índia, on ens donessin la lliçó.

El Maharaja d'Alwar, el reialme del qual està situat a l'Est de l'Estat de Radjpoutana, ha repartit entre els pobres tant com ell pesava en monedes d'argent.

Assegut en el plat d'una balança, ha fet

Pesament del maharaja d'Alwar, que ha donat als pobres tot el seu pes en argent.

restablir l'equilibri amb piles de monedes.

La suma així obtinguda ha estat molt crescuda; ha eixugat moltes llàgrimes i ha consolat moltes misèries.

En aquests temps d'ambició de tan poc amor al proïsme una caritat tan bonica i fastuosa sempre és d'elogiar.

Bon exemple en poden pendre tota aquesta gent que sols pensa enriquir-se a costelles dels altres en comptes d'ajudar a costes d'ells els menesterosos.

La Bíblia i els anglesos

Les qüestions religioses susciten, als països anglo-saxons, un interès tot especial.

Recordeu el soroll que va fer la recent qüestió del *Prayer Book*, llibre d'oracions? Es tractava solament de la modificació d'al-

gunes d'aquestes oracions. Imagineu amb quina indiferència veuríem nosaltres — tots plegats, catòlics o no —, un afer d'aquesta mena? I el mateix s'esdevindria, gairebé, a tots els països llatins.

Anglaterra és el país més tradicionalista i més conservador del món. El mateix partit treballista fa l'efecte d'una gran organització, tan avançada com vulgueu, però encaixada perfectament dins la societat burgesa dels nostres dies.

El *Prayer Book* primer, la malaltia del rei Jordi després, ens han mostrat dos estats d'esperit molt particulars del poble britànic. Meditant-hi una mica, veiem com aquest poble, d'una civilització i d'una civilitat admirables, conserva encara, en el fons, un sentiment primitiu mig ingenu, mig bàrbar.

Amb tot, el poble anglès ha assolit un lloc privilegiat dins les societats capitalistes i imperialistes de l'edat moderna. Ara, però, la seva prosperitat minva d'una manera alarmant. Sarà que la Bíblia no serveix ja per donar-li l'empenta requerida? Serà que aquest llibre, amb la seva amalgama d'honors i virtuts, de crim i de guerres, de sants i profetes, no serveix ja per a justificar la ferma voluntat de pau que, malgrat tot, s'imposa avui al món? No caldria arreconar la Bíblia i substituir-la pel simple exercici de la virtut i de l'estoïcisme?

Santa Coloma de Farnés

Una de les coses que més preocupa les jovenetes de la nostra ciutat, com també les de molts pobles, és el cinema.

El cine és el seu lloc preferit, dels dies festius.

Com és possible que les jovenetes que amb tant de goig cerquen aliment espiritual en la biblioteca de la Casa Cultura, tots els matins, en les pàgines dels savis, puguin sentir-se bé, a les tardes, contemplant les pel·lícules d'avui?

A més a més d'això, encara, escarnir després les cèlebres "stars" amb el vestir, amb llurs "toilettes", pintant-se la cara i mataint inconscientment, sols per esperit d'imitació la natural formosor de llurs rostres?

Si en Lumière sortís del sepulcre i veiés el mal que causa el seu invent, moriria, de pena, altra vegada.

Sembla mentida, que el cinema, que és un dels invents, que més bé pot fer a la humanitat, causi avui tant de mal, en les joventuts...

Però la culpa d'això, en la nostra ciutat, no és encara total de les jovenetes, no; és del director dels cinemes, que, atrafegats tan sols amb el recapte, no pensen en res més. I és molt més encara, així, tractant-se com en el "Círcol", d'una societat. Què millor, quina feina més profitosa pot fer la direcció d'una societat que la de vetllar per l'enlairament espiritual dels seus associats?

Per això, en parlar de les donzelles, em permetré aconsellar que aneu gradual i paulatinament canviant aquestes pel·lícules d'avui, per altres de millors, de més instructives, a fi que el cinema, en lloc d'ésser un motiu de perversió sigui un element de cultura complementària, per tal que les jovenetes d'avui puguin ésser excel·lents dones demà.

MARIA PLA

Medallons rurals

EL GUARDABOSC

Amb els senyors viu a la torre,
va a donà un volt cada matí;
porta unes lletres a la gorra
que ningú sap què volen di.

La gent del poble no el pot veure,
els caçadors li tenen pò,
als llenyataires sap fer creure
i els fa comprendre la raó.

Passa pel bosc amb passa lenta
i vigilant en la quietud;
un voraviu d'un verd de menta
li ratlla el vestit de vellut.

I així: Del bosc cap a la torre,
per tornà al bosc de bon matí.
Porta unes lletres a la gorra
que ningú sap què volen di.

SALVADOR PERARNAU

El general Calles, a la primera embranzida, ja els ha ventat de clatell.

Estem segurs que en Calles els farà "callar": A New-York s'ha destinat una presó especial pels alcohòlics.

Ho comprem molt bé: devien fer massa barrila durant la pítima, i els han hagut de separar.

A Granada el propietari d'una casa volia cobrar amb diners o amb espècies. L'"inquilino" — amo d'una funerària — l'ha pagat amb una luxosa caixa de morts.

Ho trobem molt bé, i si la "mercancia" no li fa el pes, pot ficar-se ell a dintre.

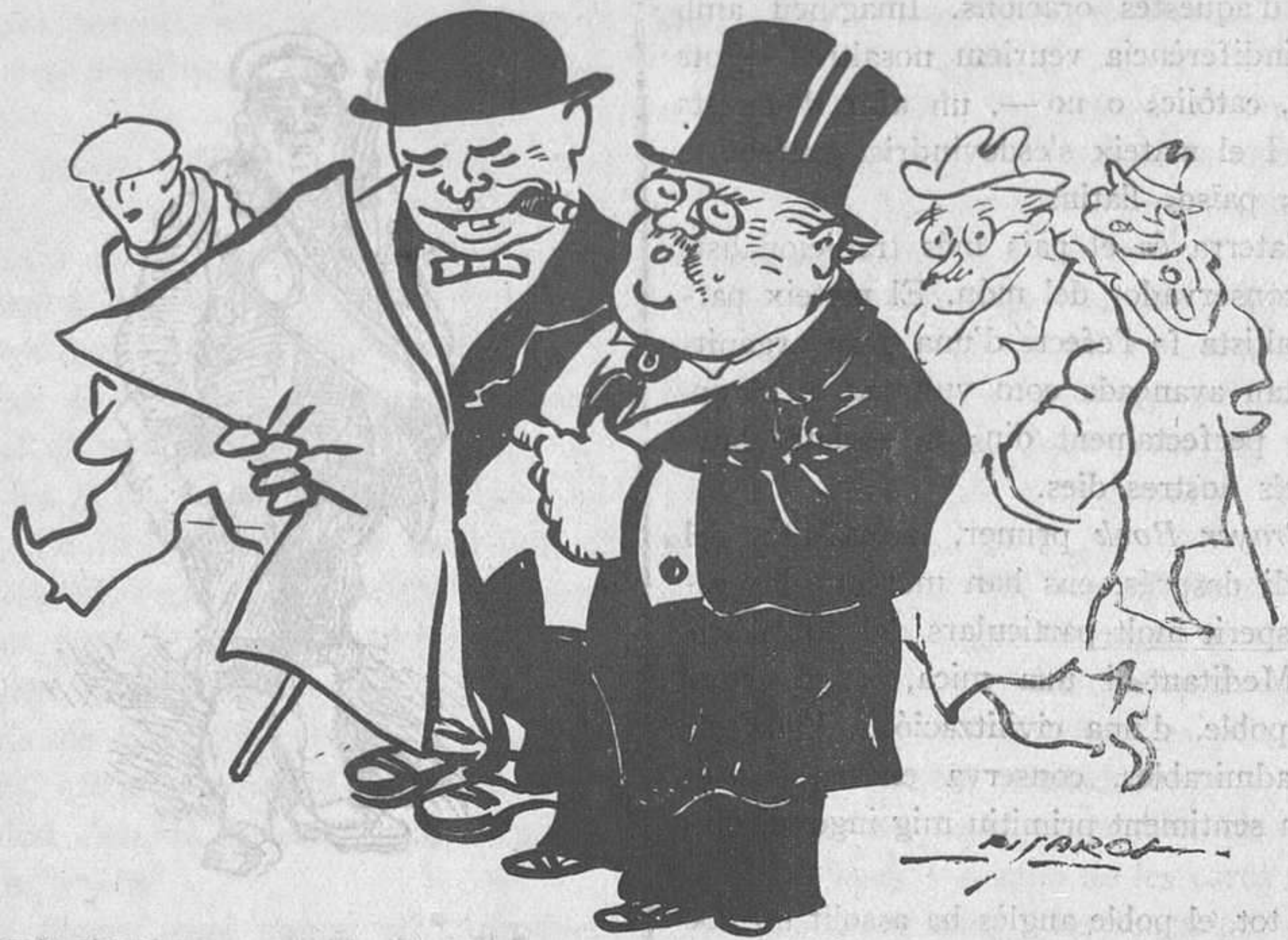
Per fi sembla que Trotzki ha pogut establir la seva residència a l'antiga capital de Turquia. Allà deuen considerar els seus enemics de Rússia i Europa que deurà restar neutralitzat per l'esplendidesa del panorama del Bòsfor.

Aquell article de Cambó parlant de futbol ha fet el seu efecte; de llavors ençà, els equips catalans no n'endevinen gairebé cap.

La "Hoja Oficial" del darrer dilluns acabava la informació del discurs pronunciat per Mussolini al Teatre Real, de Roma, amb el següent entusiasmat paragrafet:

"Pidió un aplauso para sus colaboradores, y terminó su discurso en medio de una clamorosa ovación, que duró cuarenta minutos."

Una ovació de quaranta minuts! Caram! Fins en això són grans els feixistes! Poden arribar a aplaudir quaranta minuts seguits! És el record més gros de la història!

D'ACTUALITAT

—Ja saps que els mauristes s'han fet republicans?
—Ja hi estem acostumats a veure els tres tombs.

RAO DE PES

—Ja t'has confessat bé? Ja li has dit tot?
—Tot, fins li he dit que em pegaves.
—I què t'ha dit?
—Que em fes de l'Associació Protectora d'animals i plantes.

Com deuen saber, les Ambaixades ara es fan servir segons una nova moda que han implantat els Soviets per a presons dels polítics que no estan conformes amb el règim que actua a cada país. El pobre Lleó Trotzki va sortir de Rússia cap a la presó de l'Ambaixada dels Soviets a Turquia. Es de suposar que ara el portaran a alguna altra Ambaixada.

Si això es posa de moda, estem veient hostes d'ambaixadors a tots les comunistes de França, Anglaterra, Alemanya, etc....

I quan hi hagi recepció diplomàtica, prendran els polítics i els portaran al "quarto" fosc.

A Mèxic, el general Calles, convertit en ministre de la Guerra i cap d'Estat Major, està donant una palissa als atrevits que han volgut tombar del poder a Portes Gil.

Fa l'efecte que a l'hora de sortir "La Campana" ja s'haurà acabat la revolució reaccionària.

Tenim un veritable plaer en posar-nos al costat d'un govern com el de Portes Gil, que manté l'emancipació de l'indi desventurat.

Senyors: "al tanto!" que vol dir: "alerta"! El ministre del treball anglès, que es veu que té molta feina, vol suprimir les vuit hores de treball. Aquest honorable Sir Arthur Steel Maitland, del govern conservador de mister Baldwin, no vol que l'Imperi voti la ratificació al conveni del "Bureau International du Travail..."

Home! Vol dir? Entri vostè a una mina i a una fàbrica. Ja sabrà el que és bo. Li recomanem que això ho digni als treballadors del

seu país, ara, com a propaganda de les eleccions.

Ara sembla que va de bo. Ara sembla que, pel Consell de la Societat de Nacions, els països partidaris de la pau prendran l'acord d'ajudar els països atacats per nacions imperialistes, amb diners... Aquest és l'ajut més eficaç: l'econòmic i el financer. No calen armes ni municions ni

Els radicals pretenen impedir d'entrar els jesuïtes a França; però ells no han sortit mai; tot lo més, han canviat de color.

(De "Le Rire", París)

exercits; diners. I si les finances, que han sortit molt perjudicades de la guerra, ofereixen el seu concurs a les nacions atacades, no n'hi haurà cap que vulgui aixecar la llebre.

Seguim tenint fe en l'organisme internacional de Ginebra. És una garantia, i, si més no, una coacció moral.

Ja deuen saber que a Anglaterra s'ha descobert que el coronel Barker era una dona, que

fins es feia dir pels seus fills "pare", i els deia que s'havia mort la seva mare; mes qui ho havia fet era el "pare" autèntic.

Aquesta dona, que donava ordres i era feixista, ens recorda una obra dramàtica de Scribe, estrenada cap a la meitat del darrer segle i en la qual una dona també es feia passar per Coronel, i quan veia un revòlver tenia un treball...

Aquesta "coronel Barker", no solament no tenia por del revòlver, sinó que el feia funcionar amb habilitat.

Allò que diem del "sexe feble"...

A darrera hora hem tingut notícies de Trotzki. Segons el "Diari d'Utrech", el famós diari del falsejament de l'acord franco-belga, "Trotzki ja és mort"; segons la Premsa anglesa, Trotzki ja és a Pekin; segons la Premsa francesa, Trotzki està organitzant un exercit més que vermell; segons la Premsa italiana, Trotzki ha muntat un "Banc industrial"; segons la Premsa nordamericana, Trotzki se'n va a Hollywood a fer pel·lícules; segons la Premsa russa, Trotzki els fa la guitza...

Ara ja suposem que en deuen estar assabentats. Almenys, vostès tant com nosaltres.

EL BEBE TROTZKI

Rússia: Bé sortirà algú que acabarà per adoptar-te.

(De "Kladderatsch", Berlín)

A Badajoz ha estat suspès el diari "La Libertad".

Ha mort a Madrid Baltasar Bachero, que dies enrera va ésser ferit per un carro en detenir unes mules per tal d'evitar que atropellessin uns nois que jugaven al carrer del Salitre.

Desgraciadament, hi ha trobat la mort. No ens en queden gaires d'homes com aquest que portin ben posats els pantalons.

L'explorador Monthonaudon ha descobert, als boscos verges del Brasil, una espècie de simi més gran que l'orangutan i molt més semblant a l'home que aquest.

No sabem si el simi s'assembla cada dia més a l'home o l'home al simi.

Uns desconeguts han entrat a l'Observatori de Pedres Salgades i han destruït els aparells d'aquest.

Ja sabem el que devien marcar els aparells després de la destroça: "Pedregada".

A Viena, després d'un brillant examen, ha obtingut el títol de professor de Jazz-Band un príncep fill d'un ex-soldà de Turquia.

Hi ha una sentència que diu: "guayaràs el pa amb la suor del teu front".

El que trobem és que, de vegades, tot i treballant, el jornal no arriba per donar tot el pa que demanen els fills.

Ara que, per múltiples i lloables esforços, sovintegen les traduccions catalanes d'obres estrangeres, del francès especialment, convé recordar una frase cèlebre de Voltaire: "Allò que no és clar—deia l'il·lustre autor de "Càndid"—, no és francès".

I tenia raó. La claredat és la qualitat distintiva d'aquest idioma. I per aquest motiu, una traducció del francès, per a ésser bona, ha d'ésser, ans que tot, clara, i sense equívocs.

"Si els més grans dels mals físics—deia Byele—, és la mort, el més gran dels mals morals és la guerra. La guerra duu tots els excessos i tots els crims: calúmnies, devastacions, assassinats, i el dolor i la mort sota tota les formes".

CORRESPONDÈNCIA

M. Morte.—Es poc interessant el seu treball, però faci alguna altra cosa, que vostè té pasta d'escriptor.

Nicanor Viura.—Pensi que val diners la composició, i el seu treball ompliria tota "La Campana". Tot deu ésser curt per tal que el públic ho llegeixi.

Antoni Valls.—Ja li hem dit moltes vegades que vostè no té dot de poeta; si vol un bon consell, trenqui la lira i dediqui's a la venda de llaminadures.

Ignasi Got.—Ens sembla molt notable el seu treball, però és inútil compondre l'article.

J. N. (Sallent).—Es massa llarg i té poc interès. Quan faci alguna altra cosa, talli curtet, perquè hem pres l'acord de no publicar res, fora d'alguna excepció.

D. C. i O.—Sentim no publicar el seu treball, perquè no interessa prou.

Víctor Canigó.—Ja ha pasat d'actualitat.

N. O.—Es publicarà qualsevol dia; és força interessant.

Emili Roure.—Anirà la setmana que ve. Treballs com el de vostè interessen i són curts com ho desitgem.

Joan Vidal.—No faci res més, que ens fa perdre temps.

N. Valls.—No és gens correcte ficar-se amb vides privades; faci'n un llibre i firmi, si vol insultar.

Pere Alum.—Molt rebé; ara ha trobat el desllorigador; segueixi, que vostè arribarà.

A. S. T. Anton Bofill. Lluís Miracle. Alonso Rivera Camps. Ernest Valls. Ll. Mirer. R. P. D.—Tot al cistell.

Imp. La Campana i L'Esquella, Om, 8, Ciutat

El que Amèrica pretén portar a Europa: PAX. (Pau)

(De "Charivari", París)

Però, en realitat, el seu desig és un altre: PAY. (Pagueu)

(De "Charivari", París)